

1r Premio Poesía
Categoría A

Pau Ramírez . 1r ESO

Era un amargo día

Era un amargo día
sin sol,
el cielo estaba nublado,
las calles vacías.

Parecía que el mundo se hubiera estropeado.

Todo estaba lluvioso y mojado.

No tenía fuerzas para nada.
Sólo me quedaba mirar al infinito.

1r Premio Poesía

Categoría B

Miquel Ventura. 4rt A ESO

PRINCESA:

ME GUSTA PENSAR QUE SIEMPRE HABRÁ UN MAÑANA,
AUNQUE MUCHA GENTE SE ENGAÑA
YO PODRÍA SER LA MARIPOSA EN LA TELA DE LA ARAÑA,
AUNQUE ESO ME DAÑA

LA TRISTE VERDAD ES LA DESGRACIADA REALIDAD,
QUE POR SER UNA DAMA ALGUIEN ME TENGA QUE RESCATAR
ME HUBIERA GUSTADO LUCHAR CON UNA ESPADA,
Y NO TENER QUE ESPERAR ENCERRADA.

NADIE ESPERARÍA DE UNA BELLA PRINCESA,
EMPEZAR A CORTAR CABEZAS
NO QUIERO QUE ME RESCATEN POR SER DE LA REALEZA
NI TAMPOCO PORQUE MI CUERPO LE INTERESA

ME GUSTARIA QUE ME QUISIERAN POR COMO SOY,
Y NO POR QUIEN SOY NI LO QUE LES DOY
SE QUE ES ALGO IMPOSIBLE, PERO ME GUSTARÍA SER INVISIBLE
YA QUE SIEMPRE ME ESPERA ALGUIEN DONDE VOY

OH GRAN DRAGÓN SI TIENES CORAZON,
ACABA CON ESTA VIDA SIN EMOCIÓN
YA QUE ME PRIVAN DE MI TALENTO Y PASIÓN
Y ME HACEN CALLAR SOLO POR TENER RAZÓN

POR MUY BIEN DE DESDE AFUERA ME VEAS,
ESTOY PEOR DE LO QUE TU CREAS,
SI ALGUIEN ME PREGUNTARA QUÉ ES LO QUE MÁS DESEAS,
LE RESPONDERÉ QUE ESTE POEMA LEAS.
CABALLERO:

SOY EL MÁS FUERTE Y VALIENTE,
OH ESO ME HAN DICHO SIEMPRE
SER UN EJEMPLO PARA TANTA GENTE
Y SABER QUE POR DENTRO LES MIENTES

YO QUERÍA SALVARLA PORQUE SIEMPRE ME HA GUSTADO
PERO NO QUERÍA LUCHAR CONTRA UN DRAGÓN ENFADADO
ME ARME DE VALOR Y COGÍ EL ARMAMENTO PESADO
Y CONFIÉEN QUE LA SUERTE ESTUVIERA DE MI LADO

A LA HORA DE LA VERDAD TENIA MUCHO MIEDO,
CON SU GRAN CUERPO QUE LO VERÍA HASTA UN CIEGO
Y UNAS GARRAS BIEN AFILADAS
ERA SUFICIENTE COMO PARA QUE EL GRAN GUERRERO SE CAGARA EN
LAS BRAGAS

PERO EN ESA SITUACION NO PODIA HACER NADA,
SOLO AGARRAR FUERTE LA ESPADA,
HE INTENTAR ESQUIVAR EL FUEGO QUE TANTO QUEMABA
QUE HASTA EL METAL SE CARBONIZABA

TUVE UN GOLPE DE SUERTE,
Y QUE YO SOLO QUERÍA DEFENDERME
LE CLAVÉ LA ESPADA BIEN FUERTE
Y AL DRAGÓN LE LLEGÓ LA MUERTE

EN ESE MOMENTO ME PUSE TAN CONTENTO
Y TODO EL MUNDO CREYENDO
QUE ERA EL MEJOR CABALLERO DE TODOS LOS TIEMPOS
PERO EL ENGAÑO ES ALGO QUE TE COME POR DENTRO.

1r Premio Poesia

Categoria C

Sofia Niubó . 2BBatx

13 letras

Trece letras.

Tu cuerpo es piano,
tu abdomen, las teclas.
Tu corazón, los pedales
y tus ojos son señales.

Tu parpadear marca el tempo,
tus besos, mis dedos.

Ya no hay besos, hay distancia.
Si hay dedos, dos pantallas.
6 letras y un "te echo",
7 más y "un de menos".

Tengo ganas de besarte,
tengo ganas de tocarte.

Quiero vivir, oír y sentir tu melodía
Quiero transcribirla para un dueto,
Quiero que tus dedos dejen huérfano al cristal,
y que, por fin, toquen lo real.

1r premi Poesía

Categoría B

Arnau Pujal 3B ESO

Enyoro

Enyoro, el teu riure
enyoro el teu plor
enyoro tot allò que no donàvem valor.

Enyoro el teu ésser
de llibertat i de superació,
les ganes de tenir un futur millor.

Enyoro les teves abraçades
càlides com el foc,
que no semblaven massa,
però ho eren tot.

Enyoro la teva mirada,
com a navegador enyora el vent,
com la planta anyora la pluja.

I jo lamento,
tot aquell temps que vam desaprofitar,
totes aquelles hores que el rellotge es va menjar.

Lamento la teva pèrdua,
de sol en sol,
de lluna en lluna,
però mai deixaré de cridar als quatre vents.

T'enyoro.

1r premi Poesia

Categoria C

Nora Jou. 2BBatx

In itinere

Fer petita la por també és feina de
savis,

sentir la fosca i dir-li
prou.

La motxilla dels dubtes i dels
llibres.

Haurem de carregar-los per ordenar
incerteses.

Això serà
trobar-se.

La por de l'altre és més fàcil que
la teva.

L'enyor sap de
fronteres.

Marxar lliure de por no és pas
fugir.

La corda tiba el jo com tiba
l'altre.

Les hores a la panxa per versos
inconscients,

el temps a les entranyes que són tan lluny
de tu,

estranyes, rutinàries, no aprenc a fer-les
meves.

Que el cos s'allunyi del
cervell

si hem de trobar la pau dels dies
grisos,

cansem la pell per parar
el cap.

I tornem a la fosca amb els dubtes i els
llibres

i ens destibi la corda el nus de les
entranyes

i diguem-nos, callats, que amb la por també
es creix.

*I ja no sé les vides que he perdut.
No tinc prou dits per comptar-les.*

La por per dins és sempre igual.

L'entranya fosca que vol dominar-te.

De *Cor Negre*, "També el Vertigen", Vicent Almela

1r premi Relat

Categoria A

Andreu Larreula 2n ESO

Monòleg teatral

(en un pis de Barcelona estirat al llit rumiant comença a parlar)

Buff! És un període de temps indeterminat perquè quan falta poc per acabar-lo, n'afegeixen més. És com quan estàs a punt d'acabar els deures i de sobte t'envien un altre correu dient que en tens més i que són per demà. Quina merda!

La notícia del dia sempre és la mateixa i és preocupant. T'acaba angoixant sentir sempre el mateix tema del que es parla i que et devora per dins. A tothom li passa, però és així!

Considero que és útil aquest temps. Pots aprofitar per conèixer i reflexionar tranquil·lament amb el silenci, a vegades inquietant, del dia. És com quan surts al balcó i veus la posta de Sol. Aleshores t'inspires, agafes el llapis i el paper i comences a escriure el que serà orgull si et surt bé i t'agrada.

La majoria de gent malgastaria el temps però a tu, t'agrada aprofitar-lo i sentir-te viu.

Podria fer el més natural que seria el típic fet de quan tens deures per demà i l'entrega és al migdia, però vols jugar a la Play per molt que els teus pares et diguin que no! I tossut de torn, tu, comences per la Play i vas dient una estona més, passa l'estona i dius: d'aquí mitja hora! I quan passa la mitja hora dius: la última partida i quan acaba la partida sents la veu dels pares cridant-te que és l'hora de sopar i dius: doncs demà! Acabes de sopar i et poses a mirar la sèrie que segueixes i mires dos capítols fins que te'n vas a dormir a la matinada. Llavors l'endemà no et lleva ni Papi Gavi! L'endemà el teu germà et lleva i et diu que són les dotze del migdia. A les 12:30, quan ja estàs vestit i dutxat, te'n recordes que tenies els deures per d'aquí a mitja hora i te'ls poses a fer amb tant poc temps que els fas ràpid. A partir d'aquí, tothom sap les conseqüències.

(s'aixeca del llit i comença a caminar per la casa)

És per això que cal organitzar-se el temps, si més no fent-se un horari que et serveixi per mantenir el dia ocupat i que no es faci avorrit. Si tens hobbies molt millor, ja que t'entretindran de forma divertida. Quan m'avorreixo i no sé què fer, els hobbies van molt bé! Mira, toma eslogan t'acabo de fer!

Jo començo al matí fent cinc minuts d'exercici físic. Llavors vaig a la dutxa, em vesteixo i esmorzo. A les 10 en punt, em poso a fer deures fins a l'hora de dinar, que varia depenent de la feina que tinguem. Normalment dinem vora les 14:00. Després, és temps sagrat perquè després d'estar-te tot el matí treballant, per fi puc fer el que a mi m'agrada. Toco la guitarra, segueixo fent deures, jugo a la PlayStation, faig exercici i esport...

Sempre que vull jugar la Play és com que haig de conquerir el menjador i quan ja estic dins després d'un gran esforç que suposa, a vegades no hi han amics connectats a la Play. Jo sempre que jugo, ho faig d'hora i que no hi hagi amics connectats és el més possible. Sempre jugo d'hora perquè el meu germà juga més tard que és quan juga tothom. Germans grans! Sempre es surten amb la seva quan estan sols contra els petits!

I després de jugar, sembla mentida que un espai tant petit com el meu menjador comparat amb un camp d'esport, s'hi converteixi en un d'ells. Des que vam trobar una cistella de bàsquet als racons més profunds del pis, no he parat de jugar cada dia a

bàsquet. És sorprenent, a més la cistella és gran! I després de tantes gotes de suor que cauen del meu cap, perquè ara que he fet els catorze, començo a fer pudor d'homenet, a més que jo suo molt i molt ràpid, em poso a fer exercici. Llavors és el moment d'aplaudir, són les vuit del vespre. Sortir al balcó és estrany després d'estar tot el dia tancat a casa malgrat que el meu balcó no té pràcticament ni 2 metres quadrats. Surto i veig els meus avis que viuen dos pisos més amunt i els meus cosins grans que viuen prop i els puc veure i veïns que no havia vist mai. Al cap d'una hora, hora i mitja, sopem i mirem la televisió una estona fins a anar a dormir.

(Seu a la cadira més propera que veu que és, suposadament i depenent del que hi hagi en escena, la del seu escriptori.)

Sí, d'acord, estic parlant del confinament. Qui havia de pensar que, de les milions de coses que poden passar, estaríem vivint una situació de pel·lícula. Em costa explicar-ho però és veritat. També és cert que és una situació difícil i que no se sap què passarà però mentre fem el que diuen els governs i tinguem cura hem d'esperar a que els que estan treballant per ajudar a que això s'acabi, doni per finalitzat.

És per això, que hem de sortir a aplaudir al balcó, a aquesta gent que està treballant per salvar la població tot i que ells també corren el risc de donar positiu pel virus.

No té res de dolent tenir por, sempre i quan no ens deixem vèncer!

També hi ha preocupacions de com acabarà tot, que si l'empresa haurà de tancar, que si el virus ens arrasarà, que si no anirem de colònies, però la vida és així, i per molt que vulguem ens és impossible controlar-la.

No és la situació més esperada, la de quedar-se a casa, però sempre va bé per aprendre i conèixer coses noves del teu voltant, en aquest cas la família. Jo he conegut coses de la meva!

(Es torna a aixecar i fa un trago d'aigua que tenia davant)

L'any ha començat una mica malament, al gener: possible tercera guerra mundial; al febrer, apareix un nou virus i comença la seva expansió; el març, arrassa els països i començ del confinament; a l'abril, confinats i comunicació online amb amics i família i encara no sabem el que ens espera.

Està clar que el dia 31 de desembre a les 00:00 del 2019 quan ens desitjàvem un bon any no anava gaire en serio. Per això com a propòsit d'aquest any, proposo que diguem les coses des del cor.

Com a bona notícia us puc dir que s'ha reduït bastant l'emissió de gasos a l'atmosfera i el canvi climàtic està fent canvis positius. Aviam si n'aprenem sense que ens hagi d'obligar un virus!

1r premi Relat

Categoria B

Guillem Cadafalch 3B ESO

ANDREA

No va ser tant desagradable com diuen que és, no em podia moure gaire, però aconseguí reunir forces per trobar el recolzament d'una caixa que tenia al costat. No hi veia gaire clar, però hi sentia perfectament i pogué distingir la veu de l'únic amic que m'envoltava. Fou senzill, tranquil i lent, però fou l'instant on pogué comprendre el poc sentit que té tot plegat.

Al final tots estem destinats al mateix. Ni paradís, ni cel, ni infern, ni reencarnació. Mort, només mort.

Ell era un valorat fotògraf. Havia començat amb una petita càmera analògica Kodak amb la que s'havia familiaritzat ràpidament. Feia fotos a tot el què el sorprenia. Edificis en pla frontal, retrats, perfils, contrastos i animals. Però el que més l'entusiasmava era poder immortalitzar una cosa tan bonica i efímera com els núvols. La seva forma esponjosa i inexacte, el seu moviment lent i tranquil, el seu contrast amb el cel i el seu degradat de grisos. Es passava tot el dia fent fotos, la seva mare estava farta, però al seu germà gran sentia molta admiració per les seves fotografies, a ell li hagués encantat haver esdevingut fotògraf, però quan el seu pare era a punt de morir li va demanar que estudiés medicina per poder mantenir la família en la seva absència. No li va agradar la idea però ho va fer sense pensar-s'ho dos vegades quan va veure que amb els estalvis del pare podrien viure confortablement pocs anys més.

Envejava veure com el seu germà s'ho passava d'allò més bé fent fotografies i revelant-les a la cambra fosca. I no el va sorprendre veure que es feia famós amb les seva mirada abstracta i novedosa de la realitat. Ell, el germà gran, es deia Àlex, i no va tardar en casar-se i formar una família, tenia un bon sou amb la seva feina de metge, així que enviava una part a la seva mare i germà perquè poguessin viure tranquil·lament. Però, encara que el germà petit, el Pau, no s'havia casat ni tenia casa pròpia, sempre li havia semblat que era molt més feliç que ell amb la seva filosofia romàntica i pacifista. En Pau s'havia quedat a casa la mare, però no va tardar a marxar i anar-se'n a viure a Nova York. La ciutat on, en aquella època, tothom qui volgués treballar com a periodista havia d'anar.

Si, aquella va ser la meua vida durant un bon temps, fotografiar per informar. Fotografiava als polítics i les polítiques més destacades, a les víctimes de catàstrofes, a reis, reines i a la gent amb més fama de tot el món. M'agradava mostrar la seva part més real, perquè pensava que de la part falsa ja se'n encarregaven tots els altres fotògrafs. No us estranyarà saber que a causa d'això em vaig posar en alguns problemes, fins i tot en un d'ells hi vaig perdre un dit. Però ara no és el moment d'explicar això, potser més tard...

Ja tenia 38 anys i m'havia convertit en un dels periodistes fotogràfics més importants de l'època. Al arribar tenia un lloc en un petit diari situat a les afores de la ciutat, però amb el temps vaig arribar al New York Times.

Tenia un soci, en Will Davis, que em redactava totes les notícies mentre jo li explicava. Després, li portavem al meu cap, que al principi no, però quan vam començar a tenir fama ens publicava tot el què fèiem gairebé sense llegir-s'ho.

Però investigar la vida privada de les celebritats em va començar a cansar, i vaig trobar una altra afició. Destapar casos de mafiosos i empresaris corruptes. Aquella setmana estava seguint la pista de la cap d'una de les màfies italianes més importants de la ciutat, tothom estava al corrent del que havia fet i el què faria, però per falta de proves o per por ningú deia res. Jo tenia una bona pista, i alguna cosa em deia que no anava mal encaminat. Algunes persones m'havien dit que, al cap de setmana, Andrea Testa, la mafiosa en qüestió, havia preparat el robatori de petroli més gran de l'història. El fet era que, al dissabte, arribava a port un vaixell algerià nomenat Or negre, que, com ja es podia intuir amb el seu nom, anava carregat fins dalt de petroli. Andrea i la seva màfia s'apropriarien a l'Or negre molt abans de que arribés a aigües territorials i es farien amb el seu comandament a la força. Jo, per la meua part aniria amb en Will en un altre bot i intentaria fotografiar la situació.

Arribà el dia i ja havíem llogat una petita llanxa de motor que desactivariem després. Ens anticipariem a Andrea anant molt abans que ella al lloc on tot havia de passar. Teníem un avantatge sobre ella, l'informació.

Així que varem arribar va arribar també l'Or negre, i poc després, quan vam veure tots aquells bots que s'apropaven al vaixell ens vam allunyar ràpidament. No érem prou a prop per prendre bones fotografies i ens vam haver d'apropar. Llavors fou quan la vaig veure. Era una dona jove amb un vestit de cuir apretat. Em vaig quedar paralitzat uns segons. Era la dona més bella que havia vist mai. Sempre havia tingut una gran admiració per la bellesa, però no només per les dones, també per tot el que em semblava bonic, els núvols, alguns animals, paraules, cançons i art. Però aquell fou el primer cop que em sentí realment atret per una imatge, per una cara, un cos, la seva forma de fer i de vestir. També sentia molt respecte per tot el què era d'una bellesa admirable, així que li digué a Will que ho sentia, però no podríem publicar aquella notícia i que havíem de marxar. Ell, era una persona tímida i misteriosa i va engegar el motor de la llanxa sense ni preguntar-me el per què. No podia marxar sense fer una foto a aquella persona que tant poc coneixia i tant admirava. Però quan vaig fer la foto se'm disparà el flash i alguns homes dels bots em miraren. Començaren a perseguir-nos i, per molt ràpid que fugíem cada cop els veia més a prop.

Al final ens rodejaren i es pujaren a la nostra llanxa, els vaig fer una foto quan no em miraven, però finalment em descobriren i agafaren les càmeres, anaven cridant paraules en italià que no vaig saber reconèixer. Llavors va ser quan em van portar davant l'Andrea. Al veure-la no vaig poder evitar quedar-me paralitzat davant de tant encant. Em mirava amb un somriure amenaçador, i parlava anglès, perquè m'aconsellà que deixés de fer fotos, que només faria que posar-me en problemes. Vaig intentar explicar-li que ja estavem marxant, que no li explicariem res a ningú i que esborrariem les fotografies. Però ella ni tan sols em va respondre, va fer una senyal a un dels seus homes i li van portar un ganivet. Em van tapar la boca amb cinta americana i em van posar la mà sobre una fusta. Ella es va posar davant meu, em mirà als ulls i a poc a poc em va tallar el dit amb el que feia les fotografies. Em va dir alguna cosa en italià que jo vaig traduir com; "així deixaràs de fer fotos". Em va fer molt mal, però no canviaria per res aquell instant on ella em mirava fixament i em parlava en italià.

Després, ens va deixar anar, i vaig pensar que havia sigut la millor experiència de la meua vida. Jo era feliç, i ni tan sols vaig mirar enrere. No vaig veure que la persona que m'havia fet tant feliç ara ens apuntava per l'esquena amb una pistola silenciada.

1r premi Relat

Categoria C

Núria Garriga 2C batx

Si miro per la finestra, avui

En pocs dies hem passat de fer vida normal a viure en una situació excepcional

Un experiència inèdita i inimaginable per la majoria de persones.

Massa canvis, novetats i incertesa per digerir en poc temps.

(...)

Gencat Salut [#Quedat a casa](#) [#Confinament](#)

Miro per la finestra, el sol m'acaricia les galtes. Fa una bona estona que soc aquí asseguda al terra del menjador, pensant, sense fer res. Avui el vent bufa tranquil i, com el sol, acaricia les branques dels arbres empenyent-les en un lleuger moviment. Ells no poden moure's, no poden aixecar les seves grans i profundes arrels i marxar. Jo avui tampoc no puc.

M'aixeco i obro la finestra, l'aire m'acarona a mi també i són els meus cabells els que dansen com ho fan les branques dels arbres de davant de casa. Tot es mou al ritme d'una melodia diferent, recordo un vers de Salvat Papasseit: *i la cançó canta en cada bri de cosa.*

Els carrers son buits, els cotxes gairebé no circulen, la ciutat es mou al ritme del vent, dels ocells que volen tranquils, no com de costum. Des de sempre, la ciutat es mou a un ritme atrafegat marcat pels "rum rums" dels vehicles, de les sirenes de les ambulàncies, pels riures de la canalla, en fi, per la fressa d'anar i venir. Avui no, penso, demà ja es veurà.

Com puc enyorar l'aire avui quan ahir era una obvietat garantida? Parlo de l'aire que et passa entre les cames quan surts al carrer, del que xoca contra les teves galtes, despertant-te, de l'aire que et despentina quan vas a la platja i aixeca la sorra com si fos un joc suau i continu, és aquest aire el que avui enyoro.

A casa s'hi esta bé. Fa uns dies que porto un ritme lent, que penso, reflexiono i li dono voltes a tot. Feia temps que no m'enfrontava a mi mateixa, que no em veia com em veig avui, com quan mires una fotografia i descobreixes que has canviat, una nova piga al nas, que el cabell t'ha crescut uns centímetres... Crec que la vida ens passa ràpida entre els dits i nosaltres correm per atrapar-la, que cada dia és una cursa per arribar a demà. Què passa quan parem? Quan ens veiem obligats a parar? Quan deixem de córrer per arribar a demà i per contra ens asseiem a veure passar l'avui?

Els rajos de llum que entren per la finestra aclareixen les fulles de la planta del menjador, ella no gaudeix mai de l'aire, penso. Les seves fulles es tornen mig transparents i deixen entreveure els seus nervis, podria ser una bona metàfora, a través de la llum deixem entreveure coses que no s'observen a l'ombra.

Torno a observar el carrer, el cel és clar, quatre núvols dilueixen el blau clar potent que s'entreveu de fons. M'imagino asseguda a la sorra, amb les onades acariciant-me els peus, avui no pot ser, però d'aquí uns dies potser sí. Hi ha coses tan naturals que ahir obviàvem però de les quals demà en gaudirem sorpresos, penso, mirant per la finestra, avui.

1r premi de Relato

Categoria C

Ariadna Sánchez-Diezma 2n A batx

El último regalo

Cuando mi padre murió, mi madre mi hermano y yo nos mudamos a la casa del pueblo. Hacía por los menos seis años que no entraba en esa casa fría y rodeada de malas hierbas.

Mi hermano no tardó en acostumbrarse a su nueva vida, claro está que él era muy pequeño por aquel entonces, yo en cambio ya tenía mis 11 años bien cumplidos.

Recuerdo que por mi décimo aniversario mi padre me regaló una cámara de hacer fotos, en aquel momento pensé que era una estupidez de regalo que no me sería de ningún provecho.

Un día mi madre me sugirió que saliera de casa a que me tocara el aire y que me llevara la cámara, que ya iba siendo hora de estrenarla. Así lo hice, el paseo fue un aburrimiento absoluto, cuando ya me había alejado unas cuantas calles de mi casa, se puso a llover que daba gusto y metí los pies hasta las rodillas en un charco, del enfado y la impaciencia, lancé la cámara contra el suelo y me quedé con los pies en el charco, mirando la cámara y visualizando la bronca que me esperaba de mi madre, cuando se enterase que me había cargado el último regalo que me hizo mi padre.

Analizada la situación, decidí no afrontar el castigo que se me avecinaba y marcharme de casa, total, ya tenía 11 años y dicen que con 12 ya puedes trabajar en algunos países.

Primero de todo, tenía que elaborar un plan de fuga y recoger las pruebas del crimen, empecé a amontonar los pedazos de cámara rota y decidí que lo más sensato con tal de eliminar mis huellas sería prenderles fuego, saqué una cerilla de mi bolsillo y empecé la hoguera. El fuego no tardó en propagarse entre los trozos de plástico, y la lluvia se amenizó en cuestión de segundos dejando lugar al sol abrasador que incitaba mi pequeña fogata.

Visto el panorama que estaba causando y la humareda que empezaba a penetrar en las viviendas de la calle, razoné que quizá esa no había sido una gran idea. Salí por patas del follón que había montado y me dirigí a los campos que rodeaban el pueblo, pensé que si me quería independizar algo tendría que comer.

Una vez recogidos 5 tomates, 1 lechuga y 2 mazorcas de maíz que me las puse en el cinturón como dos armas, me subí a un árbol y allí establecí mi nueva vivienda. Desde allí arriba pude ver cómo el pueblo se encontraba inmerso en un mar de humo negro, preocupado pensé en los gatos que a veces venían al jardín a pedir comida y en cómo se verían desamparados si el pueblo se quemara. Sin pensarlo dos veces, di un salto al árbol y fui a rescatar los 8 gatos.

El humo lo cubría todo, la gente salía de sus casas chillando como si eso fuera a ser el fin, yo no entendía por qué se escandalizaban tanto, si al final y al cabo, el pueblo ya estaba muerto antes de que yo llegara. Esquivando charcos llegué a mi casa y entré sigilosamente sin que mi madre se enterara de que su hijo fugitivo había vuelto, abrí la puerta del jardín, pero no encontré ningún gato, me volví para marcharme y me topé de frente con mi madre.

Su rostro había enrojecido, sus ojos necesitaban unos segundos más para acabar de salir de sus órbitas, las cejas nunca antes habían estado tan fruncidas, me vi entre la espada y la pared así que opté por darme la vuelta y huir por el jardín, pero al instante tropecé con uno de los gatos y caí al suelo dejándome dos dientes en la caída. En el revuelo, los tomates se chafaron contra mi barriga y mi madre al darme la vuelta se debió pensar que el rojo del tomate era sangre y me tomó en brazos desesperada para llevarme al sofá y llamar a un médico. La historia continúa, pero más o menos fue así como conseguí librarme del castigo por haber roto la cámara, mi madre el verme en esas circunstancias cubierto de “sangre” no se atrevió a reñirme por haber hecho arder en llamas medio pueblo.

1r Premio de Relato

Categoría B

Guillem Cadafalch .3r B ESO

Perspectivas

Esa mañana, pese a ser otoño, el sol me acompañaba por el camino que ya tantos días había recorrido.

Casi no dormí anoche y el maldito sol me molestaba y me impedía conducir bien.

Quedé con mi amigo Adrián para ir al parque, como cada fin de semana, jugaríamos con los niños que normalmente había en el campo de fútbol y así pasaríamos la tarde.

Esa calle hacía bajada y por primera vez en esa estación pasaba un aire muy agradable.

Yo era un niño de doce años que acababa de empezar primero de eso. Iba vestido con una camiseta roja, creo que heredada de mi hermano mayor y un gorro de lana que me regaló mi abuela por navidad. Pero tenía calor, así que me lo quité, además me gustaba que mi pelo se volviera rubio como acostumbraba a pasar en verano. Aunque este verano fue diferente; con mi familia habíamos ido a pasar las vacaciones en Suecia, donde raras veces se veía el sol.

Mamá decía que la gente de ese país valoraba mucho más lo que tenía ya que incluso para tener luz natural tenían que ser pacientes durante horas. Pero a papá no le gusto ir allí, de hecho, nunca le había gustado el frío. Vivió toda su infancia en Inglaterra y se cansó de esas tardes oscuras rápidamente, por eso se fue a vivir al litoral valenciano.

Paré en un bar de carretera para tomarme una cerveza y descansar. Llevaba demasiado tiempo conduciendo. Me sirvió una camarera muy desagradable, tenía el pelo muy débil, como si se le fuera a caer, y unos dientes entre amarillos, marrones y negros, supongo que de fumar. Me pregunté cómo habría llegado allí, no creo que nadie fuera feliz en un puesto como ese. Sirviendo cada día a gente que solo paraba porque tenía que hacerlo, sin ningún tipo de prestigio ni reputación. Me entró curiosidad y le fui a preguntar por qué lo hacía, pero vi que salía fuera, se tomaba un té y se encendía un cigarrillo, supuse que hay gente que se conforma con poco.

Mientras me acababa la jarra de cerveza intenté recordar lo que había pasado el día anterior. Recordé que había ido al bar, como cada noche de viernes. Había llegado a casa tarde y un poco bebido. No recordaba nada más, solo algo que tenía que ver con una nota. Así que me puse a registrar cada bolsillo de mi chaqueta y encontré un trozo de papel arrugado. El papel tenía escrito “Estarás borracho, he hecho las maletas i me he ido con los niños, te recomiendo que hagas lo mismo, busca una vida nueva o haz lo que quieras, como si quieres volver a tu país, a mí me da lo mismo, pero no me molestes”. Lo único que recordaba era que había cogido el camión y me había emborrachado hasta dormirme en un parking gratuito.

Llegué a la plaza y mi amigo Adrián aún no había llegado, así que me puse a mirar las nubes, recordé que ayer a la noche fuimos a dormir a casa de los abuelos, mamá no nos explicó por qué, pero a mí ya me parecía bien. Lo único que me disgustaba era que no había visto a papá desde ayer.

Me gustaba mirar las nubes. Había días que me hubiera quedado horas abducido por su lento y tranquilo movimiento. Me pasé más de media hora solo en la plaza mirando al cielo. No me percaté que mi amigo aún no había llegado hasta que miré el móvil para mirar la hora y vi un mensaje de Adrián que decía que hoy no podría venir. Normalmente Habría ido al campo de fútbol, pero ese día no me apetecía. Así que me fui a mi sitio preferido, simplemente era un árbol muy grande que había a cien metros de la autopista. Pero yo iba allí a menudo, me relajaba y me evadía de los problemas que tenía en casa.

Después de beberme cuatro cervezas más, me despedí de esa mujer y cogí el camión. Era el único sitio donde me sentía seguro. Realmente no había sido siempre mío. Había sido de mi abuelo, y después de que muriera de mi madre. Siempre que mis padres discutían yo iba allí, quitaba el polvo con la mano y me sentaba mientras escuchaba música. Siempre ponía la música fuerte. Pero a veces no bastaba para silenciar los gritos de mi madre cuando mi padre la pegaba. Así que hice lo mismo, puse el volumen al máximo y conduje sin rumbo.

Estaba cansado así que tarde en llegar a la autopista. Casi siempre pasaba poca gente, pero ese día no.

Era una carretera de tres carriles. Yo había bebido y no me fijé en los otros coches.

Vi un hueco por el que me pude colar, pero no me dio tiempo a reaccionar a ese camión.

Iba demasiado bebido, intenté frenar, pero algo falló.

Era el mismo camión que el de mi padre.

Ese niño llevaba la misma camiseta que mi hijo.

1r premio Teatro

Categoría C

Joana Murillo 2n B batx

M
A
D
R
E

ESCENA PRIMERA

Solo se puede ver una silla de madera antigua en medio de la oscuridad. Aparece CARMELA, una mujer de aproximadamente cincuenta años, con el pelo grisáceo recogido y un vestido negro. Se sienta en la silla y mientras hace gestos nerviosos con las manos se echa a llorar.

CARMELA: *(con voz llorosa y exaltada)*

¿Por qué razón luchan en este prado?
Antes era un paraíso entre aguas,
más hoy las traiciones manchan las rosas,
de un color negro oscuro se han tornado.

Entonces terribles truenos cayeron
del cielo como ángeles de la ruina.
Las paredes de mi Guernica tiemblan,
tiemblan de miedo y de lo que sufrieron.

Hay sombras silenciosas y vecinos
y enemigos y miedo y sangre y muerte.
¿Dónde está el Dios del que tanto ellos hablan?

Ellos han callado la voz de mi hijo,
mutilado las piernas de su cuerpo,
y, aún, su futuro ha arrebatado.

CARMELA echa un grito de desesperación en el aire y se arrodilla al suelo.

CARMELA: *(gritando)*

¡Llévame a mí, que sin él no respiro!
¡Llévame a mí de esta amarga canción,
canción que no quiero cantar jamás,
canción de injusticias y de crueldad!

1r premi Teatre

Categoria C

Pol Solé .2n B batx

La sensibilitat d'allò políticament correcte davant l'herència de la incultura

(S'obre el teló i apareix un noi amb un martell a la mà, pujat en una espècie de tamboret del menjador d'una casa)

Noi: Lola! (Cridant)

Noia: (Apareix) Per què crides?

Noi: Em pots ajudar a penjar aquests quadres?

Noia: Per què els has de penjar? A tu no et molen els quadres, ets un inculte.

Noi: Perquè he de deixar el pis *maco*. Demà vindrà un client per veure el pis.

Noia: Que fort que em sembla.

Noi: Què passa?

Noia: Estàs venent el pis dels teus pares per una immobiliària.

Noi: I quin problema tens?

Noia: Que ets un puto capitalista! Estàs treballant per una colla d'exploitadors que s'aprofiten de les necessitats bàsiques com l'habitatge.

Noi: M'ho han demanat ells.

Noia: Saps què estàs fent, oi? Estàs deixant que els bancs s'enriqueixin encara més... I saps què faran amb aquests diners, comprar armament perquè els pobres nens africans morin en guerres injustes

Noi: Jo només estic penjant un quadre, tia.

Noia: Un merda de quadre per cert

Noi: És un Van Gogh.

Noia: És una absurda còpia d'un Van Gogh comprat a l'Ikea. Compres quadres a una multinacional sueca en lloc de donar suport a la cultura de nous talents, que no tenen la sort de poder entrar en el circuit artístic de quatre elitistes cabrons

Noi: (Es clava un dit) Hòstia!! Em cago en Déu!!!

Noia: Què fas?

Noi: Què passa? M'he clavat un clau.

Noia: A tu et sembla normal cagar-te en Déu?

Noi: És una expressió

Noia: Una expressió, els collons. Què t'ha fet a tu el cristianisme per tal que et caguis en Déu?